Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №18 (93) 10 ВЕРЕСНЯ 2021 РОКУ

Стартував новий навчальний рік

Ось і настав перший місяць осені. Головні прикмети вересня – перше опале листя, перше похолодання і зграйки дітлахів, які поспішають до школи.

1 вересня, у День знань, традиційно починається новий навчальний рік у всіх навчальних закладах країни. Цей день завжди сповнений яскравими враженнями, радісним хвилюванням, дитячими усмішками й букетами квітів.

У всіх школах громади 1 вересня пролунали перші дзвоники. Організовували свята скромно, з дотриманням усіх карантинних вимог: провели врочисті лінійки, привітали першокласників, які вперше переступили шкільний поріг, та випускників, для яких перший дзвінок у стінах школи лунає востаннє… Водночас намагалися, щоб дітям було цікаво й весело, щоб свято першого дзвоника запам'яталося їм надовго та надихнуло на успішне навчання.

У багатьох закладах облаштували цікаві фотозони, де учні, вчителі й батьки активно фотографувалися.

У Білоцерківському ЗЗСО І—ІІІ ступенів на лінійці лунали пісні у виконанні учнів. У Подолі й Бірках школярів вітали казкові персонажі (Буратіно, Попелюшка, Карлсон та інші). Останній, до речі, пригостив бірківських першачків тортом.

А в Мостовівщинському ЗЗСО І—ІІ ступенів п'ятьох першокласників, як дорогих гостей, вітали, посадивши на кольорові пуфіки. Їх закупив для навчального закладу відділ освіти, молоді та спорту.

Не зайве додати, що всі першокласники громади розпочали заняття, сівши за новенькі парти у відремонтованих та облаштованих за програмою НУШ класах. Крім того, 1 вересня всі вони отримали від відділу освіти подарунки — набори для занять за програмою НУШ.

Після того, як пролунав перший цього навчального року дзвоник, у всіх закладах педагоги провели перші уроки, присвячені 30-річчю Незалежності України.

У Рокиті святкові заходи цим не обмежилися. Після уроків відбулося спортивне свято «Будьмо знайомі». Справа в тому, що дружна родина Рокитянського ЗЗСО І—ІІІ ступенів цього року поповнилася на майже 50 учнів із сіл Зубані та Романівка. Після того, як ці села увійшли до складу Глобинської ТГ, Зубанівську ЗОШ І—ІІІ ступенів закрили. Батьки обрали місцем навчання своїх дітей не Глобинський, а Рокитянський заклад освіти. Щоб дітлахи, які тепер змушені їздити на навчання в іншу громаду, якомога швидше звикли до нової школи та знайшли тут справжніх друзів, педагоги влаштували веселі спортивні змагання. Бо саме спільна робота, а ще — командна гра — найкраще згуртовують колектив. Після рухливих ігор на свіжому повітрі дітей частували смачною кашею.

Бірківські першокласники зі своєю першою вчителькою Мирославою Вікторівною Мацько.

Красногорівським першокласникам дуже сподобалися подарунки.

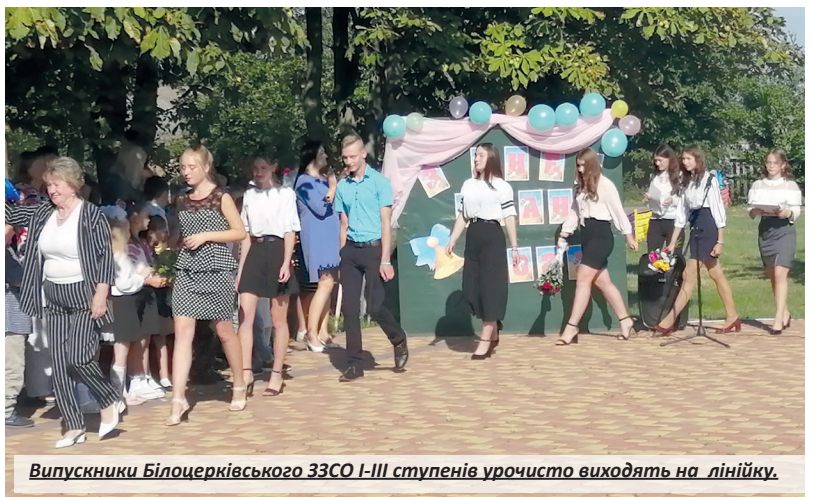

Випускники Білоцерківського ЗЗСО І-ІІІ ступенів урочисто виходять на лінійку.

Лунає перший дзвінок у Подільському ЗЗСО І-ІІ ступенів.

Одне слово, в усіх закладах громади 1 вересня стало для дітей незабутнім днем. Утім, батьків школярів більше цікавить не початок навчального року, а його продовження. Точніше, чи запровадять дистанційне навчання?

Ні для кого не секрет, що рівень захворюваності на коронавірус останнім часом стрімко зростає. Головний санітарний лікар країни Ігор Кузін заявив, що восени цілком імовірний черговий локдаун. Рішення про карантинні обмеження (зокрема переведення навчальних закладів на дистанційну форму роботи) ухвалює місцева влада, та якщо ситуація вкрай погіршиться, то максимальні обмеження по всій країні можуть запровадити на національному рівні.

При цьому І. Кузін наголосив: якщо українці дотримуватимуться соціальної дистанції та робитимуть щеплення, локдаун можна буде відтягнути на грудень-січень або зовсім не допустити.

До речі, саме рівень щеплення педагогічних працівників і обслуговуючого персоналу є критерієм для переведення навчального закладу на дистанційну форму роботи.

Так, у разі переходу області до «жовтого» чи «помаранчевого» рівня епідемічної небезпеки (середній рівень захворюваності) учням дозволено відвідувати навчальний заклад за умови, якщо в ньому вакциновано не менше 80% персоналу.

У такому випадку навчальний процес забезпечується кількома способами: як дистанційно, так і безпосередньо в навчальному закладі з дотриманням правил дистанціювання і протиепідемічних вимог.

Далі на стор. 4

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

14 вересня 2021 року розпочнеться голосування за проєкти громадського бюджету Полтавської області-2021.

Наша Білоцерківська ОТГ бере в цьому участь та подає на голосування три проєкти.

1. ***«Облаштування алейок у парку «Молодіжному» с. Попове, Білоцерківська громада, номер проекту – 35*** (Зусиллями громади с. Попове створено парк «Молодіжний», який уже має насадження квітів, молодих дерев, кущів. Є облаштовані місця для відпочинку – альтанки та дитячий майданчик, що з'явилися завдяки участі громади в Бюджеті участі Полтавської області в попередні роки. Але відсутність алейок утруднює відпочинок у парку після дощу чи восени).

Автор проекту – Логвиненко Аліна Анатоліївна.

2. «***Облаштування місць відпочинку в парковій зоні села Мостовівщина Білоцерківської ТГ», номер проекту – 82*** (Проєкт спрямовано на облаштування місць для комфортного відпочинку та дозвілля жителів села Мостовівщина Білоцерківської ТГ)

Автор проекту – Мацько Карина Леонідівна.

3. «***Облаштування спортивного майданчика в селі Дзюбівщина Білоцерківської ТГ», номер проекту – 122*** (Проєкт передбачає облаштування багатофункціонального спортивного майданчика для занять фізичною культурою і спортом у селі Дзюбівщина Білоцерківської ТГ, що сприятиме популяризації здорового та активного способу життя.)

Автор проекту – Фененко Анатолій Миколайович.

Кожен житель області може проголосувати за три проєкти.

Підтримайте проєкти Білоцерківської ТГ!

Для цього необхідно:

1. Для того, щоб проголосувати ***за проєкт під номером 35 «Облаштування алейок у парку «Молодіжному» с. Попове, Білоцерківська громада»,*** потрібно перейти за посиланням https://smartregion.pl.ua/pb/projects/7/35;
2. Для того, щоб проголосувати ***за проєкт під номером 82 «Облаштування місць відпочинку в парковій зоні села Мостовівщина Білоцерківської ТГ»,*** потрібно перейти за посиланням https://smartregion.pl.ua/pb/projects/7/82;
3. Для того, щоб проголосувати з***а проєкт під номером 122 «Облаштування спортивного майданчика в селі Дзюбівщина Білоцерківської ТГ»,*** потрібно перейти за посиланням https://smartregion.pl.ua/pb/projects/7/122

✓ Натиснути на червону піктограму чоловічка у правому верхньому куті (якщо Ви голосуєте з комп'ютера) або на піктограму у вигляді трьох горизонтальних ліній та натиснути кнопку «Увійти» (якщо Ви голосуєте з телефону);

✓ Обрати логотип NBUBankID;

✓ Обрати банк, у якому є картка для виплат, кредитна картка (ПриватБанк, Ощадбанк, Монобанк (УніверсалБанк), Райффайзен Банк, ПУМБ, ОТП Банк і т. д.);

✓ Ввести Ваш номер телефону та пароль для входу в особистий кабінет банку (для авторизації та ідентифікації Вашої особи);

✓ Дати згоду на оброблення ваших персональних даних;

✓ Натиснути вкладку «Бюджет участі» (праворуч на сторінці);

✓ Вгорі на сторінці вибрати «Проекти»;

✓ У фільтрі «Реєстраційний номер» увести номер проекту (35, 82, 122) та натиснути «Enter»;

✓ Відкрити проект та натиснути кнопку «Підтримати».

Давайте об'єднаємося навколо спільної мети та втілимо мрію жителів громади в реальність!

На День села у Подолі відбувся ярмарок

Естафета яскравих святкувань Днів села, що котиться громадою, дісталася й до Подолу. 28 серпня там відбулося незвичне дійство – Храмове свято і «перший в історії святковий ярмарок».

Саме так анонсували цей захід двоє колоритних кумоньок (Ольга Каленіченко та Раїса Панасенко), які погожого вечора скликали гурт до Подільського будинку культури.

– Усі на ярмарок! Тут справжні дива! Чарівні вироби, вишиванки, смаколики… А ще веселі пісні, танці, забави, анекдоти – бо це ж ярмарок! – закликали вони гостей свята під веселу музику.

Як і на справжньому ярмарку, на майданчику просто неба були розставлені столики продавців із усіляким крамом. Тут можна було купити різноманітні молочні вироби, мед, пиріжки, пряники, короваї, шашлики, випити пива, поласувати морозивом. А ще вибрати собі прикраси з бісеру, помилуватися вишивкою місцевих майстринь, сфотографуватись із казковими Дідом та Бабою в національних костюмах, посидіти разом із ними на солом'яному диванчику… Дітвора теж розважалася: стрибала на батуті, спускалася з надувної гірки, ласувала імбирними пряниками, льодяниками.

Веселити ярмаркувальників, окрім місцевих артистів, погодилися й аматори із сусідніх сіл – Устивиці, Білоцерківки, Рокити.

Вітаючи присутніх із днем народження славного села Поділ, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко згадав добрим словом тих людей, які тут народилися, виросли і внесли свій внесок у розбудову рідного села.

– Це свято об'єднує різні покоління, слугує місточком між минулим і майбутнім, – сказав очільник громади. *– Минуле – це мудрість, а майбутнє – це відповідальність. Переймаючи мудрість старшого покоління, ми беремо на себе відповідальність за подальший розвиток села, за його розбудову, за примноження славних традицій минулого.*

Думку І. В. Лещенка доповнила його заступниця Надія Іванівна Доброскок:

– Сьогодні Храмове свято, день нашої спільної маленької батьківщини, – сказала вона. *– Де б ми не були, але лише в рідному селі почуваєшся так добре, як ніде. І найбільша наша цінність – це люди, в яких є спільне бажання бачити своє село красивим і перспективним.*

Очільник громади та його заступниця подякували усім, хто з ентузіазмом та енергією примножує добробут, благоустрій і культурний розвиток села, й побажали гостям гарного настрою.

А веселий настрій глядачам на імпровізованій сцені створювали народний аматорський фольклорний колектив «Подоляночка» та народний аматорський вокальний ансамбль «Барвінок» із Устивиці. Глибоко ліричні пісні у їхньому майстерному виконанні (як, приміром, «Живе село моє в долині», «Літа минають») зачіпали найпотаємніші струни душі й викликали незмінне захоплення глядачів. Полонили своїм співом тріо з Устивиці (Євдокія Зінченко, Тамара Ситнікова і Тетяна Мегасова). Бурхливі овації дісталися й рокитянській співачці Юлії Перехрист за чарівну пісню «Батько і мати», а особливо за її приспів: «Хоч хороша чужа сторона, та домівка у мене одна!» Гаряче аплодували глядачі й солісткам Світлані Несен, Катерині Мелексенко та наймолодшій учасниці свята Каролініі Молдавчук.

Чудовими запальними танцями радували подолян «Рокитянські молодички». Виявляється, навіть сцени для цього не потрібно: дівчата танцювали прямо на галявині перед глядачами.

Подоляни були зачаровані прекрасним співом подружнього дуету – Богдана та Катерини Мелексенків та рокитянського тріо «Лада».

Як і годиться, на святі вшанували найстаршого й наймолодшого членів подільської громади – поважного Прокопа Івановича Лук'янця та маленького Ростислава – восьму дитинку в родині Сергія і Наталії Нагірних. Привітали Олю Даценко, Катю Миргородську, Сашу Черненка та Едика Широкопояса: вони 1 вересня підуть перший раз у перший клас. Добре, що дітки не зрозуміли розмови двох кумоньок між собою: одна хвалилася другій, що, збираючи дитину до школи, запаслася не лише зошитами, а й валер'янкою та новим ремінцем!

Катерину Федосіївну та Тимофія Івановича Конецьких поздоровила із діамантовим весіллям їхня онучка Аліна Глушич, подарувавши їм пісню. А Ніна Юхимівна та Григорій Петрович Григоренки приймали вітання із золотим весіллям.

Після цього естафету поздоровлень перейняли «кумоньки». Вони згадали всіх підприємців, які проживають на території села Поділ та продемонстрували свою продукцію на ярмарку. Почали з квітникаря Володимира Остріжного, троянди якого квітують по всій Україні. Привітали подільських пасічників, які презентували на святі свою солодку продукцію: Вадима Братішка, Олександра Веретельника, Сергія Кучера, Сергія Глушича, Василя Бондаря. Представили й подільських супер-господарок Наталію Шостак, Валентину Тривайло і Ольгу Волошину, а також майстрів-сироварів Ірину Глушич і Наталію Рукавицю, смачну продукцію яких належним чином оцінили покупці.

Уперше на подібних заходах згадали про сільських рибалок, які знають усі ставочки, озерця та річечки, де водиться «золота рибка». Це Андрій Негру, Анатолій Донін, Борис Катренко, Олександр Черненко та подружжя Тамари і Юрія Драченків. Подякували й трударям-овочівникам: Дмитрові та Ірині Глушичам і подружжю Широкопоясів – Оксані та Олександрові. Рекламували веселі кумоньки свіжу, ароматну та смачну олію, яку виробляють Наталія та Іван Кекали. До речі, Іван Володимирович – незмінний кашовар на всіх подільських святах. Його каша, приготована за особливим рецептом, була просто неперевершеною!

Символічними ополониками нагородили жіночок-кулінарок, майстринь із приготування традиційної української страви – борщу: Валентину Тривайло, Ольгу Каленіченко, Ірину Глушич, Віту Зозулю та Світлану Осауленко.

Не уникли заслужених нагород найактивніші учасники свята: народний аматорський вокальний ансамбль «Барвінок» (с. Устивиця) та танцювальний колектив «Рокитянські молодички». Завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини Наталія Лук'янець вручила обом колективам подяки за високу виконавчу майстерність і творчу співпрацю. Дісталася подяка й концертмейстерові Сергієві Олексійовичу Ситнику, керівникові двох колективів – «Подоляночка» та «Барвінок». Користуючись нагодою, Н. А. Лук'янець вручила подяку й бібліотекарці Подільської сільської бібліотеки-філії Тетяні Миколаївні Трипутень за підготовку та участь у І Всеукраїнському фестивалі-конкурсі «Змагаємося за нове життя». Дипломи за участь та перемогу в різних конкурсах отримали Ірина Веретельник, Наталія Павленко та гумористичний дует кумоньок «Подільські солохи». Завершилося поздоровлення ліричною піснею, яку очільниця сектору культури подарувала всім присутнім на святі.

Після концерту молодь і всі бажаючі залюбки танцювали під дискотеку, яку провів Сергій Таран, смакували куліш, пили пиво й веселилися, хто як міг…

Отже, День села у Подолі ще раз підтвердив унікальність і неповторність подібних свят у нашій громаді. Захід у Подолі був насиченим, колоритним і яскравим. І в цьому величезна заслуга спонсорів свята: Віктора Володимировича та Юрія Володимировича Кордубанів, Марії Тимофіївни та Івана Івановича Глушичів, Станіслава Григоровича Григоренка, Олександра Івановича Куліша, Романа Ростиславовича Рожка, Андрія Анатолійовича Романенка, Віктора Петровича Тумка, Анатолія Миколайовича Каленіченка, Сергія Миколайовича Садового, Тетяни Яківни Кропивки. Велике їм спасибі!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко вручає подарунки найкращим господаркам Подолу.

На святі в Подолі зібралося чимало глядачів.

Кашовар Іван Кекало.

Виступає танцювальний колектив «Рокитянські молодички».

Заключний акорд святкового концерту.

Лист до редакції

Спасибі за допомогу!

Хочу подякувати через газету «Наша громада» дільничному поліцейському Євгенові Петровичу Фененку за добросовісне виконання обов'язків із охорони громадського порядку і допомогу людям.

Улітку цього року в мене трапилася біда: пропав велосипед. Що таке велосипед для сільського жителя – пояснювати не треба, це просто незамінна річ, без нього наше і так непросте життя значно ускладнюється.

Я живу небагато, з грішми сутужно, виручає корова-годувальниця. Якось я приїхала додому, поставила велосипед під двором, а сама пішла вигонити корову пастися на луки. І гадки не мала, що, повернувшись, не знайду велосипеда біля воріт! Якійсь лихій людині закортіло поживитися на чужому…

Розказала про свою біду сусідам, знайомим, розпитувала людей, може, бачили, хто взяв? Пройшов тиждень. Я вже втратила всяку надію, що пропажа знайдеться, змирилася з тим, що доведеться тепер жити без велосипеда. І ось люди мені сповіщають, що бачили, як один наш односелець ходив продавав якийсь велосипед, схожий на мій.

Що робити? Як примусити того мерзотника повернути крадене? Я звернулася до заступниці сільського голови Ніни Петрівни Падалій, вона мене уважно вислухала й одразу ж зателефонувала нашому дільничному поліцейському Євгенові Петровичу Фененку. Через день велосипед був уже в мене у дворі!

Євген Петрович оперативно провів слідчі дії, допитав підозрюваного і змусив його зізнатися у скоєному. Виявляється, намагаючись збути велосипед, грабіжник возив його на продаж аж у Мушти! Та слава Богу, ніхто не захотів брати на себе гріх і купити крадене.

Велике спасибі усім небайдужим людям, хто зарадив моїй біді й допоміг знайти пропажу. А особливо – нашому дільничному Євгенові Петровичу. Переконана: якби всі так сумлінно виконували свої посадові обов'язки, багато проблем назавжди зникли б із нашого життя.

Світлана ДМИТРЕНКО,
жителька села Бірки.

Голос кожного важливий: яким буде майбутнє Білоцерківської ТГ

Усі ми хочемо жити в громаді, де створені комфортні умови для людей, де кожен почуватиметься в безпеці, зможе знайти роботу й змістовно провести дозвілля, де діти отримуватимуть якісну освіту й матимуть можливість для всебічного розвитку.

Доповідає Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

Перше засідання робочої групи з написання Стратегії розвитку Білоцерківської ТГ.

Однак позитивні зміни не настануть лише внаслідок бажання. Потрібні щоденні цілеспрямовані зусилля у визначеному напрямку. Але як визначити цей напрямок та розробити чіткий план дій?

Багато територіальних громад звертаються до фахівців, які допомагають їм розробити Стратегію розвитку. Надати повний опис різнопланового та багатовекторного майбутнього розвитку дуже складно, тому й послуги фахівців зі стратегічного планування коштують недешево.

У наш час замало жити сьогоднішнім днем і вирішувати лише поточні проблеми, треба прогнозувати майбутнє, висувати цілі, знаходити серед них пріоритетні й планувати, як їх досягти. Тому Стратегія розвитку – не чиясь забаганка, а нагальна потреба часу.

Незабаром Білоцерківська ТГ теж матиме Стратегію розвитку громади, причому платити за це не доведеться.

На початку 2021 року швейцарсько-український проєкт «Децентралізація для розвитку демократичної освіти» (DECIDE) розпочав конкурсний відбір громад-партнерів. Фахівці виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради подали заявку на конкурс, пройшли кілька співбесід і успішно витримали відбір. Із понад 70 громад-претендентів були відібрані лише 16: по 4 громади в 4 областях України. Зокрема у нас на Полтавщині це Решетилівська, Мачухівська, Терешківська і наша ТГ.

Головна мета проєкту DECIDE – допомогти громадянам долучитися до демократичного врядування та отримати рівний доступ до якісної освіти. У нас у громаді було створено робочу групу (до неї увійшли представники виконкому, директори шкіл, представники батьківського комітету, учні), яка під керівництвом фахівців проєкту розробляє Стратегію розвитку освіти. Спільна робота триватиме упродовж 4 років. Кінцева мета – модернізація навчальних закладів та впровадження інноваційних методів навчання, ефективне управління освітньою мережею.

Крім того, в рамках проєкту DECIDE учні 8 (9) класів вивчатимуть пілотний курс за вибором «Навчаємось жити в громаді». Для цього вчителі пройшли відповідне навчання з методики викладання курсу, отримали навчальну програму, інтерактивний Посібник для вчителів та конструктори соціальних і дослідницьких проєктів.

Одночасно почалася робота над створенням Стратегії розвитку всієї Білоцерківської громади. Спочатку було оголошено про набір у робочу групу (долучитися міг кожен бажаючий), потім – створено саму групу.

26 серпня відбулося її перше засідання. Експерт проєкту DECIDE Денис Абрамов розповів про етапи та послідовність написання стратегії.

Перед членами робочої групи з написання Стратегії розвитку Білоцерківської ТГ стоїть складне й відповідальне завдання. Вони мають об'єктивно оцінити соціально-економічний та ресурсний потенціали нашої громади й на основі цього розробити план дій, який забезпечить сталий розвиток громади на тривалий період.

Без перебільшення, зараз вирішується наше майбутнє. Звертаємося до всіх небайдужих людей: не залишайтеся в стороні. Чим активнішою буде ваша позиція, тим швидше і помітніше змінюватиметься Білоцерківська ТГ. Доля громади, майбутнє дітей та онуків – у наших із вами руках.

Новий рейтинг громад: Білоцерківська ТГ четверта

Фонд «Регіональний центр економічних досліджень та підтримки бізнесу» двічі на рік (станом на 1 січня та 1 липня) визначає триста кращих малих та середніх громад України (до 150 тис. жителів) відповідно до «Всеукраїнського рейтингу інституційної спроможності та сталого розвитку громад».

Цими днями з'явилися «свіжі» дані рейтингу громад. Фонд оцінював 1415 громад по Україні, зокрема 58 у нашій області. При складанні рейтингу оцінювалися 40 різноманітних критеріїв.

РЕЙТИНГ КРАЩИХ 20 ГРОМАД ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ СТАНОМ НА 01.07.2021р.

№	назва громади	область	т.меш.	рейтинг
1	Миргородська	Полтавська	50,4	145,3
2	Пирятинська	Полтавська	30,5	120,4
3	Горішньоплавнівська	Полтавська	55,4	110,9
4	Білоцерківська	Полтавська	5,3	82,08
5	Опішнянська	Полтавська	8,3	70,14
6	Сенчанська	Полтавська	7,9	69,51
7	Лубенська	Полтавська	69,2	68,64
8	Глобинська	Полтавська	25,7	67,96
9	Мачухівська	Полтавська	7,9	65,22
10	Омельницька	Полтавська	4,9	63,95
11	Сергіївська	Полтавська	2,7	42,97
12	Пришибська	Полтавська	2,9	40,27
13	Решетилівська	Полтавська	26,4	39,01
14	Шишацька	Полтавська	18,6	38,22
15	Гадяцька	Полтавська	27,2	36,81
16	Петрівсько-Роменська	Полтавська	4,2	35,66
17	Хорольська	Полтавська	32,7	35,41
18	Лютенська	Полтавська	5,2	34,85
19	Лохвицька	Полтавська	22,5	32,19
20	Новосанжарська	Полтавська	22,4	30,5
	Середній рейтинг по області			33,67
	Середній рейтинг по Україні			25,79

Білоцерківська ТГ визнана однією з найкращих. Вона посіла четверте місце. Попереду – три великі міські ТГ: Миргородська (перше місце в області), Пирятинська та Горішньоплавнівська (відповідно друге й третє).

Сесія сільської ради

30 серпня депутати Білоцерківської сільської ради зібралися на чергове сесійне засідання.

Депутати внесли зміни до показників бюджету Білоцерківської сільської територіальної громади на 2021 рік та розглянути низку важливих питань життєдіяльності громади. Серед основних – затвердження Програми соціально-економічного розвитку Білоцерківської сільської ТГ на 2022-2024 роки, Програми благоустрою населених пунктів та Програми соціального захисту населення на цей же період, підтримка ветеранської організації, надання матеріальної допомоги й забезпечення медичними препаратами хворих, фінансова підтримка КНП «Центр первинної медико-санітарної допомоги» Білоцерківської сільської ради.

ОПИТУВАЛЬНИЙ ЛИСТ ДЛЯ МЕШКАНЦІВ БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ ГРОМАДИ

Шановний мешканцю Білоцерківської територіальної громади!

У рамках розроблення Стратегії розвитку Білоцерківської громади на період до 2027 року робоча група проводить це опитування для визначення основних проблем, які, на Вашу думку, існують у громаді, та перспектив розвитку громади на майбутнє. Ваша думка для нас є важливою та обов'язково буде врахована при визначенні пріоритетних завдань та шляхів розвитку Білоцерківської громади.

Будь ласка, заповніть цю анкету (на цій сторінці та на звороті), виріжте й опустіть у скриньку для збирання анкет у зручному для Вас місці. Перелік місць розміщення скриньок – у кінці анкети на стор. 4 газети.

1. Яким із нижче запропонованих тверджень Ви б охарактеризували Вашу громаду (необхідне обвести):

1	Тут комфортно мені жити
2	Я хочу, щоб тут жили мої діти
3	Я просто змушений тут жити
4	Тут є де і як себе реалізувати
5	Тут немає перспектив для розвитку
6	Я точно виїду звідси за найменшої можливості
7	Я рекомендую свою громаду для проживання своїм знайомим

2. Чи маєте Ви тут власну нерухомість?

Так	Планую придбати	Ні	Планую продати
1	2	3	4

3. Як би Ви оцінили рівень нинішнього стану окремих показників стану громади:

Показник	Оцінка			
	1 - Незадовільно	3- Задовільно	4 – Добре	5 -Відмінно
Якість комунальних послуг	1	3	4	5
Вивезення сміття	1	3	4	5
Прибирання території	1	3	4	5
Стан доріг	1	3	4	5
Стан тротуарів (наявність, безпечність)	1	3	4	5
Медичне забезпечення	1	3	4	5
Рівень надання освітніх послуг (у т. ч. наявність шкільних класів для дітей із особливими освітніми потребами)	1	3	4	5
Позашкільні послуги, гурткова робота, доступність для дітей із особливими освітніми потребами	1	3	4	5
Робота дошкільних установ (наявність ясельних груп, груп для дітей із особливими освітніми потребами)	1	3	4	5
Адміністративні послуги	1	3	4	5
Екологічний стан	1	3	4	5
Інфраструктура для відпочинку та дозвілля	1	3	4	5
Рівень задоволення культурних потреб	1	3	4	5
Рівень надання спортивних послуг для різних категорій населення	1	3	4	5
Доступність до Інтернету	1	3	4	5
Безпека мешканців	1	3	4	5
Умови для започаткування та ведення власного бізнесу для жінок, чоловіків	1	3	4	5
Можливості працевлаштування	1	3	4	5
Транспортні послуги (наявність маршрутів)	1	3	4	5
Доступність фінансових послуг: наявність банкомату, наявність терміналів, фінансові послуги Укрпошти	1	3	4	5

Стартував новий навчальний рік

Велика й дружна родина Рокитянського ЗЗСО І-ІІІ ступенів поповнилася учнями із сусідньої громади й тепер налічує 118 школярів.

1 вересня – день, коли школи наповнюються дитячим сміхом, радісним хвилюванням і морем квітів.

Мостовівщинські першачки на своїй першій шкільній лінійці.

Закінчення. Початок на стор. 1

Рішення про це приймає педагогічна рада навчального закладу в рамках чинного законодавства.

У разі переходу області до «червоного» рівня епідемічної небезпеки (високий рівень захворюваності) освітні заклади можуть відвідувати тільки вихованці дитсадків, спеціальних навчальних закладів та учні 1-4 класів шкіл за умови, якщо в закладі вакциновано не менше 80% персоналу. Інші навчатимуться дистанційно.

У нашій громаді станом на 1 вересня 2021 року повністю (100%) вакциновано персонал Бірківського ЗЗСО І—ІІ ступенів. У Подільському ЗЗСО І—ІІ ступенів зробили щеплення 17 із 19 працівників (89%), у Балакліївському – 17 із 20 (85%). Трохи не дотягують до 80% Попівський, Рокитянський та Красногорівський заклади освіти (77, 73 і 71 % відповідно). Пасе задніх Білоцерківський ЗЗСО І—ІІІ ступенів, де вакциновано 11 із 25 працівників (44%).

На жаль, задовго до пандемії в Україні активно поширювалися антивакцинальні настрої, формувалася недовіра до будь-яких вакцин. Певно, саме тому Україна посідає 156 місце у рейтингу вакцинації серед усіх країн. На кінець серпня було вакциновано лише 12% дорослих українців. На Полтавщині цей показник трохи вищий: 19%.

Найстарші учні (8 клас) Балакліївського ЗЗСО І-ІІ ступенів.

А ця чудова п'ятірка – поповнення Попівського ЗЗСО І–ІІ ступенів.

4. Визначте 3 причини, що заважають розвитку громади:

№	Категорія
1	Недостатня громадська ініціативність та активність мешканців
2	Безробіття
3	Відсутність можливості для самореалізації, забезпечення змістовного дозвілля
4	Несприятливі умови для розвитку підприємництва
5	Засміченість довкілля
6	Забруднення питної води
7	Недостатня інформованість про громаду за її межами
8	Поширення злочинності, алкоголізму, наркоманії
9	Недостатня підприємливість мешканців громади
10	Відсутність зовнішніх інвестицій
11	Відсутність внутрішніх інвестицій
12	Низька якість (відсутність) дорожнього покриття між населеними пунктами в громаді
13	Значна частка населення старшого працездатного віку
14	Низька якість дошкільної освіти
15	Низька якість середньої освіти
16	Інше (Ваш варіант):

5. Визначте пріоритетність представлених завдань, які необхідно здійснити для розвитку громади (1- найважливіше, 15- найменш важливе).

ранг	Завдання
	Зменшення рівня безробіття
	Забезпечення водопостачання
	Забезпечення водовідведення
	Ремонт вулиць
	Ремонт доріг між поселеннями громади
	Розвиток малого і середнього бізнесу
	Благоустрій населених пунктів громади
	Розвиток сфери дозвілля (відпочинку, спорту)
	Розвиток туризму

6. Чи вірите Ви у реалізацію завдань, вказаних в пункті п'ять?

☐ Швидше так ☐ Швидше ні

якщо „так" – дайте відповідь на наступне запитання №7, якщо „ні" – переходьте до запитання №8

7. Яким є, на Вашу думку, основний ресурс громади для подальшого розвитку (лише одна відповідь)?

№	Ресурс
1	Вигідне географічне положення
2	Гарна доступність до основних міст та ринків
3	Активність/підприємливість мешканців громади
4	Місцеві підприємства і підприємці
5	Іноземні інвестори
6	Вільні земельні ділянки у громаді
7	Цікаві туристичні об'єкти
8	Приваблива природа
9	Прогресивна та дієва місцева влада
10	Ваш варіант

8. Інформація про себе

Стать 1 – чол., 2 – жін.

9. Ваш вік

До 25 років	25-40	40-50	50-60	Понад 60
1	2	3	4	5

10. Вид занять:

Підприємець	Найманий працівник	Службовець	Студент	Керівник	Пенсіонер	Безробітний
1	2	3	4	5	6	7

11. Місце проживання (населений пункт):

Білоцерківка, Дзюбівщина, Красногорівка, Балаклія, Бірки, Поділ, Огирівка, Рокита, Корнієнки, Мостовівщина, Попове або вказати свій населений пункт _____.

Дякуємо за виділений Вами для всієї громади час!

Місця розміщення скриньок для збору опитувальних листів знаходяться у Білоцерківській сільській раді та приміщеннях колишніх сільрад у селах Балаклія, Бірки, Корнієнки, Поділ, Рокита, а також у Попівському, Огирівському сільських клубах та в магазинах сіл Колосівка (вул. Піщана, 37), Дзюбівщина (вул. Шевченка, 22), Красногорівка «ПП Фененко» (вул. Яркова, 1), ТОВ «Білагро» (вул. Гоголя, 81).

Іван Іванович Фененко: «Найтупіший олівець кращий за найгострішу пам'ять»

Серед наших ювілярів – людей достойних і шанованих – зустрічаються особливі, навіть унікальні особистості. Таким, приміром, є 90-річний Іван Іванович Фененко, якого сміливо можна назвати символом минулої епохи. На таких, як він – рівнялися, такими, як він – гордилися, саме такі, як він, були двигунами радянського поступу, уособленням справедливості соціалістичного ладу, його міцності й непорушності.

Попри солідний вік, Іван Іванович зберіг ясний розум, здоровий глузд і пам'ять, він читає без окулярів і упродовж 30 останніх років щодня веде нотатки в товстих зошитах, яких набралася вже ціла полиця.

Він народився в Дзюбиному (так називали раніше Дзюбівщину) в звичайній селянській родині 12 вересня 1930 року. Мати потім записала його на рік молодшим, це було поширене явище, так він і залишився значитися за паспортом 1931 року народження. Сім'я жила в Березі – невеличкому поселенні під горою вздовж Псла. Але в 30-х роках людей змусили самих будуватися на горі й переселятися. Фененки переселились у дядькову хату (батькового брата), який помер.

Іван тільки-но закінчив два класи Дзюбівської початкової школи, як 1941-го року почалася війна…

Дитинство, обпалене війною

– Німці заїхали у Дзюбине машинами, мотоциклами. Вони заходили в кожну хату: «Мамка, яйки!», «Мамка, млєко!». Люди давали, що є… А спробуй не дати, як на тебе дуло автомата наставлене! – згадує Іван Іванович.

У кожного німця була губна гармошка, й у вільну хвилину вони постійно пілікали на них. Непрохані гості квартирували у Фененків із тиждень. Дядькова хата була на дві половини: посередині – сіни з комірчиною, праворуч – власне хата (світлиця), а ліворуч – хатина. І в хаті, й у хатині були окремі печі.

– Нас із мамою й молодшим братом німці вигнали в хатину, а самі заселилися в хату. Встановили радіо, слухали вальси, пили шнапс, закусували, гризли цибулю… Потім вони поїхали, а керувати в селі поставили поліцаїв.

З перших днів війни батька забрали в армію й кинули на стримування агресора. Однак під натиском вермахту радянські війська змушені були відступати. Батько потрапив у оточення. На щастя, йому вдалося вирватися й повернутися додому. Коли 1943 року Дзюбине звільнили, вже на другий день його мобілізували, він знову пішов воювати. Повернувся в рідне село лише після Перемоги.

– Я при німцях вівці пас, – розповідає Іван Іванович. *– Тоді у людей багато було овець, вовну скубли, шили валянки… В мене отара була 120 голів. Ганяв їх за 2,5 кілометри під Довгалівку.*

Вівці паслися по ярах, поки на луках не достигала трава, після покосу їх випускали на луки. Під горою жили дід із бабусею (по матері). Вони виростили трьох дітей (ще троє померли маленькими). Дід воював іще у Першу світову, знав трохи німецьку, був шанованою людиною – професійним кравцем. У нього машинка була «Зінгер» із ножним приводом, і він обшивав усіх, навіть людей із навколишніх сіл. А дід і бабуся по батьковій лінії жили в Березі й мали восьмеро дітей. Іван Іванович усіх їх пам'ятає по іменам: Терентій, Андрій, Микола, Тихон, Яків, Килина, Марко та Іван. Дід Прохір Фененко рано залишився вдівцем: через 5 років після народження наймолодшого сина Івана його дружина померла.

На все життя Іван Іванович запам'ятав той жах, який пережив під час звільнення Дзюбиного у 1943-му. Німці, відступаючи, позабирали у людей геть усе, що можна було забрати: овець, корів, курей…

– Фронт наступав із Білоцерківки, стріляли прямо по горі: по Дзюбиному, по Красногорівці. Ми сиділи в траншеї за селом, і чути було, як над головами летять снаряди, рвуться… Сімей п'ять там переховувалося: жінки з дітьми. А мужики десь у лісі ховалися.

Потім у село зайшли наші солдати й попередили людей, що ввечері тут може розгорітися бій. Багачка на той час була вже звільнена, тож під вечір люди пішки йшли кілометрів 4–5 у бік Багачки.

А ввечері Дзюбине й Красногорівка палали: заграву було видно на всю округу. Німці попалили всі хати! Лише дід по матері (його називали Гарночуб) «одпросився»: німецькою мовою вговорив німців не палити його оселі. Тож його хата вціліла.

Зиму 1943-44 року сім'я Івана Фененка пережила в дідовій хаті. А як прийшла весна, почали відбудовувати свою.

Робота в МТС і в колгоспі

У 1944 році Іван закінчив Дзюбівську початкову школу й пішов навчатися у Красногорівку – заняття проводилися в одній із хат, бо тамтешня школа була зруйнована. Наступного року дітей із Дзюбівщини, Довгалівки, Якимового направили вчитися у Стефанівщину: там збереглося приміщення школи. Після 7 класу Іван поступив на механічний відділ Красногорівського технікуму: вчитися на механіка.

І. І. Фененко.
Фото 1970-х років, із Дошки пошани.

Технікум юнак закінчив у 1950 році й отримав направлення на роботу в Луганськ. В армію хлопця не взяли: лікарі виявили розлади в роботі серця.

– Уже й підйомні мені прийшли, та в Луганськ я не поїхав: прихворів. І тут в Устивиці відкрилася Великобагачанська МТС. Я звернувся туди до директора, й він прийняв мене на посаду дільничного механіка.

Дільниця в молодого механіка була чимала, він обслуговував тракторні бригади п'яти колгоспів: у Подолі, Огирівці, Байраку, Білоцерківці й Красногорівці. Спочатку обходив їх пішки, потім купив велосипед.

– Я відповідав за технічний стан машино-тракторного парку, за техніку безпеки. Усі технічні питання вирішував на місці, а якщо треба було ремонтувати щось складне – викликав «літучку» з МТС.

Іван Фененко працював дільничним недовго: у 1955 році його перевели на посаду механіка-контролера Великобагачанської МТС. Це була вища посада, вища й зарплата – 800 рублів. Іван об'їжджав усі дільниці, контролював роботу механіків, бригадирів тракторних бригад і доповідав начальству.

1958 року перспективного й добросовісного юнака перевели на посаду механіка з матеріально-технічного постачання. Довелося працювати в Устивиці, знімати квартиру, додому їздив лише на вихідні. Зате Іван заробив гроші, купив собі популярний на той час мотоцикл Іж-56 і вже на мотоциклі, як солідний чоловік і кваліфікований фахівець, об'їжджав свої дільниці й тракторні бригади.

У той час трактори, комбайни та інша сільськогосподарська техніка належала машинно-тракторним станціям. Вони її обслуговували, ремонтували та здавали в оренду колгоспам. Та невдовзі МТС ліквідували, а всю техніку передали напряму колгоспам. Але фахівців, які б зналися на машинах і механізмах, у колгоспах не було. В Устивицю приїхав голова колгоспу «Жовтень» Дмитро Хомич Скрипник і став агітувати Івана Фененка перейти до нього в господарство механіком.

– Він брав мене на посаду старшого механіка колгоспу, обіцяв зарплату в 70% від своєї, я й погодився, – згадує Іван Іванович. *– І пропрацював я в колгоспі до 1975 року…*

У перші 7 років роботи в колгоспі Іван Фененко не мав ні вихідних, ні відпустки. Весь світловий день доводилося обслуговувати техніку, яка постійно виходила з ладу, шукати потрібні запчастини, їздити за ними в райцентр, позичати в інших колгоспах. Країна жила в суцільному дефіциті, не вистачало елементарних побутових речей, запчастини для трактора чи комбайна треба було замовляти на заводах або ж виготовляти самим у спеціальних майстернях. За ініціативою І. І. Фененка 1975 року така майстерня була зведена, й чоловікові довелося оснащувати її всім необхідним обладнанням.

За роботою не вистачало часу на особисте життя

Окрім розв'язання виробничих проблем, Фененко звалив на себе й купу громадських обов'язків. Він був депутатом сільської ради, народним засідателем обласного суду, громадським автоінспектором, головою колгоспної профспілки, секретарем комсомольської організації в Устивиці. Він не цурався будь-якої роботи, відгукувався на будь-який призив, завжди опинявся в тому місці, де було найважче, найскладніше, й підставляв своє плече. Він пропонував навіть свою кров у лікарні – понад 10 разів був донором для людей, які потрапили в біду. Його портрет як переможця соціалістичного змагання кілька років висів на Дошках пошани в Устивиці й у Великій Багачці.

1974 року на Полтавщині формували делегацію із 30 осіб для поїздки з дружнім візитом у Болгарію. Вибирали найдостойніших із усієї області. Представляти колектив працівників передового колгоспу «Жовтень» довірили комуністові Іванові Фененку.

Іван Іванович сьогодні.

Він умів знаходити спільну мову з людьми, переконувати їх, міг домовитися з начальством будь-якого рівня. Робота змушувала: сільське господарство оснащувалося технікою, треба було налагоджувати контакти, домовлятися про постачання обладнання, запчастин тощо. «Раньше думай о Родине, а потом о себе!» – ці слова з популярної тоді пісні були для Фененка орієнтиром по життю. Таким був і його батько-фронтовик, таким виріс і його син.

Іванові ніколи не вистачало часу на себе, на особисте життя. Тож сім'ю він створив лише під 40 років. Допоміг випадок. У виробничих справах Іванові частенько доводилося бувати у Великій Багачці. Навідавшись якось у фінансовий відділ контрольно-ревізійного управління, він звернув увагу на молоду симпатичну дівчину. Йому здалося, що він її вже десь бачив. Згадав! У Дзюбиному. З'ясувалося, що там жив її батько, Ігнат Михайлик, а дівчина нещодавно переїхала до нього із Дніпропетровська. Познайомилися, поговорили, стали зустрічатися. А невдовзі й одружилися. 1970 року Ольга Гнатівна народила чоловікові сина Василя, а 1973 року – дочку Аллу.

Подяки не вміщалися у трудовій книжці

Найприємніші спогади лишилися у Івана Івановича про роботу в Красногорівському ПТУ-49.

– Я працював там майстром із 1978 року. Директором училища тоді був Рибалко Олександр Семенович, ми з ним добре співпрацювалися. Він доручав мені найвідповідальнішу роботу, і я ніколи його не підводив.

Іван Іванович показує стареньке фото, датоване 1978 роком:

– Я виготовив отакий флагшток, він і зараз стоїть поблизу училища над дорогою. Мені за це подяку оголосили й премію дали 25 рублів.

В училищі тоді навчалося близько 600 учнів. Іван Іванович разом із іншим майстром працювали з трьома групами, по 25 чоловік у кожній. Іван Іванович пояснював хлопцям будову трактора, його технічне обслуговування, проводив практичні заняття на тракторах. Вивчали колісні трактори ЮМЗ, «Білорусь», гусеничні ДТ-54, Т-74…

– В училищі була своя земля, яку ми обробляли. Я сідав за кермо трактора, брав із собою учня, й ми їхали у степ. Я показував йому, як треба обробляли землю, культивувати. Потім учень сідав на моє місце, а я поряд… Тренувалися учні у керуванні трактором і на навчальній площадці між Красногорівкою та Дзюбівщиною.

Щотижня по понеділках у класах проводили політінформацію – обов'язковий елемент комуністичного виховання, наприкінці тижня – виховну годину.

– Молодь треба було виховувати, це ж хлопці: вони курили, скрізь бички накидали. Я навіть стенд виготовив під назвою: «Комсомольський прожектор». Плакат на ньому був із написом: «Товарищ, знай: чисто не там, где убирают, а там, где не сорят!»

Читаю в трудовій книжці І. І. Фененка записи того часу:

- *За сумлінне відношення до роботи і творчий підхід до справи комуністичного виховання учнів оголошено подяку;*
- *За участь в організації технічної творчості нагороджений Почесною грамотою;*
- *За організацію технічної творчості в групі заохочений премією в розмірі 25 крб;*
- *За активну участь у зміцненні матеріально-технічної бази та підготовці навчального містечка…*

Вільного місця не вистачало у трудовій книжці, щоб зафіксувати всі корисні справи, які зробив майстер І. І. Фененко для училища! Він створив унікальний клас електричних тренажерів для керування машинами і тракторами: учень сідав за кермо, вмикав двигун і залежно від швидкості перед ним рухалася панорама поля.

А ще він створив в училищі музей історії Великої Вітчизняної війни з фотографіями Героїв Радянського Союзу, наших співвітчизників, і різноманітною військовою амуніцією…

Щоденник дозволяє затримати мить…

І. І. Фененко має статус учасника війни, бо працював у тилу під час окупації, має чимало нагород: медаль на 100-ліття з дня народження В. І. Леніна, медалі переможця соціалістичного змагання 1973 і 1974 років, медаль «Ветеран труда» 1985 р., ювілейні медалі до річниць перемоги у Великій Вітчизняній війні… Береже ветеран і персональне поздоровлення від президента України Л. Д. Кучми на честь 55-ї річниці визволення України від німецько-фашистських загарбників.

А ще Іван Іванович дуже любить музику. Його захопленням була гра на гармошці. Звідки в нього такий потяг до музики? Можливо, від батька, який грав на балалайці. А можливо, й від інших родичів, бо його двоюрідний брат Микола Андрійович Фененко, який жив поряд, був відомий на всю округу бубняр.

Іван Іванович мав гарний голос і тонкий слух. У концертних заходах він не брав участі: грав для себе. Коли вийшов на пенсію, тихими літніми вечорами виносив на двір гармошку, грав і співав, а сусід Григорій Шарай приходив до нього підспівувати.

Батьківська любов до музики передалася й дітям: обоє закінчили Великобагачанську музичну школу, Василь – по класу труби, Алла – по бандурі, обоє вчилися в Полтавському музучилищі. Потім Василь пішов навчатися в інститут фізкультури, а Алла вступила у Харківський інститут культури і зараз працює викладачем у музичній школі.

Торік Іван Іванович став вдівцем, живе удвох із сином Василем. Дідусь іще нівроку: вранці п'є каву, потім порається по господарству, читає газети, дивиться телевізор. І головне – продовжує вести щоденник, намагаючись затримати мить, зафіксувати події, обдумати минуле, усвідомити сьогодення.

– Якось непомітно включився я в цей процес, і кинути вже не можу, – пояснює чоловік. *– Є такий мудрий вислів: «Найтупіший олівець кращий за найгострішу пам'ять», і я з цим згоден. Мої записи, можливо, нікому й не знадобляться, але вони мене самого якось дисциплінують, змушують працювати мозок, рятують від склерозу...*

З днем народження, шановний Іване Івановичу! Міцного здоров'я Вам і ясності думки, щоб через кілька літ Ви змогли записати в щоденнику: «Сьогодні 12 вересня 2030 року. Мені виповнилося 100 років»…

Сергій МИКОЛЕНКО.

Вірі Гринь дорікали, що працює в Балаклії

В оселі Віри Федорівни Гринь із с. Попове на чільному місці висить фото чоловіка у формі командира Червоної армії. Це батько господині, Федір Маркіянович Гринь.

На жаль, про нього жінка майже нічого не знає: ні в якому званні служив, ні коли й де загинув на фронтах Другої світової.

– Ім'я батька викарбуване біля пам'ятника загиблим односельцям у Корнієнках. Він Фінську війну пройшов, вернувся додому, трохи побув, а тут нова війна... Його знову мобілізували, він загинув у 1943-му, – розповідає Віра Федорівна все, що їй відомо.

Мама більше не виходила заміж, працювала зранку й до вечора в колгоспі, ростила єдину донечку.

– Я народилась у суботу 15 вересня 1941 року, а наступного дня, у неділю, в Корнієнки увійшли німці, – продовжує В. Ф. Гринь. *– Звісно ж, я цього не пам'ятаю, це мама так казали. І про те, як німці, відступаючи, палили Корнієнки, знаю теж із маминих розповідей. Наш куток увесь палав! А я в цей час десь у кукурудзі захована була.*

А ось голодні повоєнні роки закарбувалися в пам'яті дівчинки. Родині вдалося вижити тільки завдяки корові, яку вони тримали. Віра вже в чотири рочки пасла ту корову, а потім брала мішок і йшла рвати мишій на сіно.

А ще Віра Федорівна пригадує, як страшно було їй, маленькій, залишатися самій удома й чекати, коли повернеться з роботи мама.

– Вона пізно поверталася, особливо влітку, коли працювала коло молотарки. А в той час по селах ходили цигани, жебраки. То я забіжу в хату, защепнуся та ще й під ослін сховаюся... Або в грядках ховалася. Бувало, десь у картоплі й засну, мама прийде вже поночі й довго не може мене знайти.

У шість років дівчинка пішла до школи. Ходила в розпарованих чоботях – єдине, що матері вдалося знайти, щоб узути дитину.

У той час у Корнієнках була семирічна школа, але Віра закінчувала 7-й клас уже в Балаклії: вони з мамою переїхали на хутір Довженки.

– У мами було четверо братів. Двоє загинули на війні, а двоє жили в Корнієнках. Один із дядьків купив хату в Довженках, але тітка не захотіла переселятися, й тоді мама попросилася туди переїхати, – пояснює жінка.

Певно, мати неодноразово шкодувала про своє рішення, бо з малолюдного й віддаленого хутора дуже далеко було добиратися: дівчинці – в школу, а матері – в колгосп на роботу. Зрештою, за кілька років усі, хто міг, переселилися в більші населені пункти, хутір зовсім обезлюднів і зник.

– Щоліта я пасла вівці за матір (тоді люди тримали багато овець – і вдома, й у колгоспі), а мати тим часом буряки полола. А як стала старшою, то ходила замість неї в колгосп: і буряки полола, й плоскінь виривала, й коноплі мочила, – розповідає Віра Федорівна. *– Син мій Саша, коли підріс, теж допомагав буряки полоти. Матері давали 9 га буряків!*

Нелегкою була робота в колгоспах у повоєнні роки. Капіталовкладення в сільське господарство були незначними, та й ці кошти часто не доходили до села і спрямовувалися в інші галузі, зокрема на оборону. В результаті технічна оснащеність колгоспів залишалися на низькому рівні. Бракувало не лише придатних для роботи тракторів, комбайнів, автомашин, а й навіть найпростіших землеробських знарядь, тягла. Майже всі процеси виконувалися вручну. Але робочих рук теж не вистачало: в усі часи в СРСР у пріоритеті була промисловість, особливо військова, тож партія та уряд періодично мобілізовували юнаків і дівчат із сільської місцевості на ударні будови, роботу на промислових підприємствах тощо.

Про те, наскільки розвиток сільського господарства відставав від розвитку промисловості, свідчать офіційні цифри: у нас на Полтавщині з 1940 по 1952 рік промислова продукція зросла в 2,3 рази, а валова продукція сільського господарства – лише на 10%.

Селяни отримували за свою рабську працю суто символічну плату. Так, на трудодень українському колгоспникові платили 1946-го року близько 1 кг зерна, 1950 року – 1,2 кг, 1951 року –1,6 кг. Окрім хліба селянам видавали на трудодні гроші, відповідно: 1,0; 1,2; 1,6 рублів. При цьому колгоспники перебували в становищі кріпаків: вони були позбавлені свободи пересування, бо не мали паспортів.

Як виживали люди в таких умовах, можна лише дивуватися. Адже вирощувати городину, садовину, тримати птицю, худобу було вкрай невигідно. Так, податок на городні культури був у 7,5 рази вищий, ніж на зернові, оподатковувалися фруктові дерева, кущі ягідників тощо. До всього, на колгоспників не поширювалися пенсійне забезпечення та виплати за тимчасовою непрацездатністю.

Віра не поспішала йти працювати в колгосп: лише допомагала матері, яка хворіла. Трохи згодом їй випала певною мірою щаслива нагода: дівчина влаштувалася в швейну майстерню райпобуткомбінату. Розташовувалася вона в звичайній хаті в Балаклії: в одній половині жили господарі, в другій був швейний цех.

Нову працівницю мали направити на курси в Полтаву, але вона не наважилася залишити хвору матір і чимале господарство, тож секрети кравецького ремесла освоювала самотужки. Втім, Віра виявилася тямущою ученицею й навчилася не лише шити, а й знімати мірки та виготовляти викройки. Згодом чудово шила на замовлення одяг будь-якої складності: сорочки, блузки, плаття, піджаки, пальта тощо.

Саме там, у швейній майстерні, дівчина зустріла свого майбутнього чоловіка: Петро Мацько був сином господарів хати й братом завідуючої майстерні. Коли Віра тільки-но влаштувалася на роботу, він працював трактористом у Казахстані на цілині, та потім повернувся додому, вони познайомилися... А згодом уже Віра поїхала в Казахстан.

Освоювати казахські степи СРСР почав 1954 року після того, як на лютнево-березневому пленумі ЦК КПРС було ухвалене рішення про розорювання цілинних і перелогових земель для збільшення виробництва зерна. Тогочасні літературні твори й кінострічки возвеличували героїчну працю цілинників та оспівували романтику їхніх буднів. Насправді ж освоєння цілини, як і більшість подібних кампаній у СРСР, відбувалося без належної підготовки та супроводжувалося постійними авралами, штурмівщиною тощо.

На цілину були мобілізовані найкращі фахівці й техніка з колгоспів та радгоспів усієї країни, молодь. Люди приїхали в голий степ, змушені були рити собі землянки, будувати бараки й одночасно орати та засівати цілину. Правда, виснажлива праця належним чином оплачувалася, й

У 1960—1962 роках В. Ф. Гринь працювала на цілині листоношею.

В. Ф. Гринь.

багато колгоспників залюбки їхало «скуштувати романтики» та заробити копійчину. Чимало наших земляків наприкінці 50-х – на початку 60-х теж побували в Казахстані.

– Хутір Довженки, де ми жили, входив до складу Мостовівщинської сільської ради. Голова сільради, а також колгоспне начальство постійно дорікали мені, що працюю в «чужому селі» та не йду в колгосп, – пояснює моя співрозмовниця. *– Зрештою, я не витримала, в 1959 році розрахувалася з майстерні та поїхала в Миргород, влаштувалася на роботу на курорт. Але працювала там недовго: дізналася, що одна сім'я з Корнієнок разом із дітьми їде на цілину. Домовилася, що поїду разом із ними...*

Вони їхали в селище Слов'янка Карабалинського району Кустанайської області, попередньо домовившись із родиною, яка поїхала туди раніше.

– Маруся Полікарпівна Мацько була з Мостовівщини, а її чоловік Микола Безпалий – із Корнієнок, – продовжує свою розповідь Віра Федорівна. *– У них було троє дітей, а жили вони у великій землянці. Ото вони та нас четверо там поміщалися.*

Спочатку Віра працювала на будівництві, та потім влаштувалася на пошту. На фотографії, яку вона надіслала мамі з написом «Привет с целинных земель Казахстана!», дівчина зображена з великою сумкою листоноші через плече.

У господарки землянки Марії Полікарпівни була швейна машинка, а в сусідки – електропривід. Віра вдосконалила швейну машинку й після роботи залюбки шила сусідам речі на замовлення. За це вони розраховувалися, хто чим міг: хтось принесе помідорів, хтось – яєць чи клапоть тканини.

Після двох років «романтики» дівчина повернулася на батьківщину. 1963 року побралася з Петром Мацьком, а наступного року народила сина.

– Спочатку ми жили на хуторі Довженки, але добиратися звідти на роботу було вкрай складно, особливо взимку. Перейшли до його батьків, а там тісно. Я пропонувала купити погане-ньку хатку в Балаклії (бо на кращу не було грошей) і збудувати нову. Мама теж хотіла переїхати в Балаклію, а він сказав, що будуватися невгодний, – згадує жінка.

Це й стало причиною розлучення: Віра забрала маленького Сашка та повернулася до матері. Свою мрію про нову хату обидві жінки таки реалізували. Правда, купили стареньку хату не в Балаклії, а в Поповому. Самотужки удвох спочатку викопали колодязь, потім побудували літню кухню, сарай, а згодом і новий просторий будинок.

А колишній «невгодний» чоловік створив нову сім'ю і теж збудував будинок! Нещодавно він помер, проте Віра Федорівна й досі не може пробачити йому нерішучості, продемонстрованої в молодості, та зрозуміти, що вплинути на чоловіків можна не лише докорами чи сварками, а й ласками, ніжністю, а подекуди й звичайною жіночою хитрістю.

Рішуча, безкомпромісна й прямолінійна Віра Федорівна ніколи не вміла хитрувати, пристосовуватися, догоджати чи лестити комусь. Дуже часто страждала від цього, але не корилася долі. Самовіддано працювала – і на роботі, й у дома.

– Сашкові було 2,5 року, коли ми переїхали в Попове, – розповідає жінка. *– На той час тут відкрили швейну майстерню, і я пішла туди працювати. Старалася виконати свою роботу бездоганно, а не тяп-ляп. Нас було троє дівчат. Ми шили на замовлення й для плану. Важка була робота, а платили мало, хай йому грець!*

Віра Федорівна пояснює: індивідуальний пошив, наприклад, простого плаття коштував 10 рублів, проте з цієї суми швачці йшло в зарплату трохи більше, ніж 3 рублі. А працівницям, які шили бурки (пара коштувала 5,50 рублів), платили за роботу взагалі 29 копійок. Щоб виконати план, попівські швачки шили халати, сарафани, спідниці, інші речі масового споживання. Цей товар треба було якось продати. Жінки сідали на велосипеди та їздили по селу, пропонуючи свій нехитрий крам, або ж вивозили в поле під час жнив.

Єдиною розрадою в житті Віри Федорівни була участь у художній самодіяльності. Після роботи вона поспішала до клубу, де відбувалися репетиції хору, залюбки виступала на сцені.

У 90-х роках райпобуткомбінат занепав, почалося масове закриття майстерень та скорочення працівників. Навіть ательє у Великій Багачці закрили. В. Ф. Гринь у 54 роки достроково вийшла на пенсію. Жодних записів про роботу в швейній майстерні в Балаклії з 1955 по 1959 роки, а також на цілині у 1960—1962 роках не збереглося. Тому цей період їй не зарахували в трудовий стаж.

Кілька років тому пенсіонерка впала та пошкодила тазовий суглоб. Тепер пересувається, опираючись на перевернуте відро. Син, із яким живе літня жінка, навіть слухати не хоче про те, щоб купити матері ходунки...

Сімейне життя в Олександра не склалося. Вихований без батька, він і сам певною мірою віддалився від своїх синів. Зараз спілкується лише з меншим. Утім, чоловік належним чином доглядає матір, дає лад у господарстві.

15 вересня Віра Федорівна Гринь зустріне свій 80-й день народження. З нагоди цієї визначної дати жителі громади бажають ювілярці здоров'я, щастя, бадьорості, оптимізму та всього найкращого.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Колгоспний хор. Віра Федорівна стоїть у центрі.

Найстаршу жительку Красногорівки привітали з 99-м Днем народження

28 серпня виповнилося 99 років найстаршій жительці села Красногорівка Марії Петрівні Беркуті.

Далеко не кожному випадає прожити таке тривале життя. Певно, Бог винагороджує таких особливих людей за особливі заслуги.

Тільки вдумайтеся: Марія Петрівна народилася далекого 1922 року, коли в Україні панував голод, по селах шастали банди озброєних грабіжників, а комуністи й активісти вилучали в селян зерно, виконуючи партійну постанову про вивезення 8 млн пудів хліба до Росії.

У грудні 1922 року була створена країна під назвою СРСР, яка проіснувала без малого 70 років і 1991 року розпалася. Свідком обох цих подій була Марія Петрівна.

Вона запам'ятала розкуркулення заможних селян, примусове виселення з хуторів, колективізацію, Другу світову війну та післявоєнну розбудову.

Трудова біографія Марії Петрівни почалася 1938 року. Тоді 15-річна дівчина закінчила 7 класів Красногорівської школи й стала працювати посудомийкою, а згодом офіціанткою в їдальні технікуму агрономів і зоотехніків. Після війни працювала в сільській раді, а потім у колгоспі. Понад 20 років була ланковою, передовиком виробництва, однією з найкращих буряководів не лише в колгоспі «Жовтень», а в усьому Решетилівському, потім Великобагачанському районах. Незадовго до виходу на пенсію перейшла працювати кухаркою на тракторну бригаду. Загальний трудовий стаж довгожительки – понад 40 років.

Вітали Марію Петрівну з Днем народження дочка Валентина, онуки, правнуки, сусіди. Завітали в оселю М. П. Беркути й представник Білоцерківської сільської ради Петро Петрович Фененко та голова ветеранської організації Ольга Авксентіївна Кононенко. Вони побажали 99-річній жінці здоров'я, щастя, благополуччя й усього найкращого.

Марію Петрівну Беркуту (в центрі) прийшли привітати Петро Петрович Фененко та Ольга Авксентіївна Кононенко.

Микола й Надія Сергеєви викопали погріб за одну ніч

5 вересня жителька с. Красногорівка Надія Павлівна Сергеєва відзначила 80-річчя.

Нелегкі випробовування випали на долю жінки, народженої в лихопомний 1941-й рік. Проте, спілкуючись із Надією Павлівною, чи не найбільше вражає її розповідь про безпросвітну бідність. У повоєнні роки її родина не мала ні ковдр, ні подушок, не кажучи вже про простирадла чи інші речі, звичні для сучасної людини. Не було в що взутися, одягтися, що з'їсти… І так жила більшість селян у ті часи.

Згадуючи пережите, моя співрозмовниця розповідає в основному про важку виснажливу працю. І кілька разів повторює: «Важке було життя. Важко працювали, дуже, дуже важко…»

Люди зранку й до вечора виконували різноманітну роботу в колгоспі, а потім приходили додому й обробляли город, порали худобу, зводили житло. І так – із дня на день, без вихідних, відпусток чи перепочинку. Найбільшою мрією було хоча б удосталь виспатися. Та вони пережили найстрашнішу війну, тому раділи кожному мирному дню, закохувалися, народжували й виховували дітей і вірили, що невдовзі настане краще життя…

Народилася Надія Павлівна в Герусівці. Вона була третьою й найменшою дитиною в родині Павла Дмитровича і Марії Макарівни Беркалів. Правда, одна дитина померла в дитячому віці, залишилася лише старша на 10 років сестра.

У перші дні війни батька мобілізували в армію, він потрапив у оточення, зумів утекти з полону й дістатися додому. Після визволення Герусівки 1943 року його повторно мобілізували. Більше він додому не повернувся: загинув у Дніпропетровській області, похований у Кіровограді.

– Років 15 тому я з молодшою дочкою й онуком їздила на День Перемоги до нього на могилу. Нас дуже гарно приймали, – розповідає Надія Павлівна. – *Не повірите, та я пам'ятаю батька. Перед очима стоїть, як 1943 року вони з мамою йдуть на косовицю. Батько поклав на плече косу, а я лепечу: «Тато косити, тато косити…»*

Коли німці відступали, підпалили нашу хату, й одна стіна впала. Ми жили в ярку, а на другому боці яру (той куток Білани називався) жила мамина сестра. У них хата повністю згоріла. Ще одна мамина сестра приїхала з дитиною з Донбасу. Ото нас двоє дітей, та тих двоє… Мама з тітками завісять ліжником вибиту стіну, натоплять піч, а потім іще й хід на піч чимось завісять, а нас, дітей, на піч заженуть. Старші на черінь лягають, де тепло, а я,

Н. П. Сергеєва.

найменша, лізу й умощуюся поміж ними, наче порося…

У тітки, яка жила на Біланах, німці вбили корову. А в Беркалів, на щастя, корова вціліла: мама завела її в ліс і прив'язала. А ще жінка завбачливо заховала в кущах бузини два ящики із зерном. Потроху пекли з нього хліб і давали дітям по маленькому шматочку. Так і вижили…

– Стали разом будувати хати: спочатку одній тітці, а потім другій. Цілісінький день мама на роботі, а ввечері прибіжить, і вони з тітками кладуть стіни з вальків, потім нові заготовляють – на завтра. І так ото вистроїли тіткам хати, й ми залишилися втрьох, – продовжує свою розповідь Н. П. Сергеєва. – *А потім старша сестра вийшла заміж на Вишарі, їй дали в придане все, що в нас було, лишилися лише ліжник із овечої шерсті й кудря, зіткана з кострициі – таке колюче… Хоч постелиш його, щоб ліжником укритися, хоч ляжеш на ліжнику, щоб укритися кострицею – спати неможливо. А подушок узагалі не було: спали, підмостивши під голову кулак або якийсь одяг.*

Мені було років 12, коли я запропонувала: «Мамо, давайте попросимо у сусідки баби Ганни качиних яєць, підкладемо їх під квочку, й вона їх висидить». Баба Ганна дала 15 яєць, із усіх до єдиного вилупилися каченята, й на осінь ми зробили з качиного пуху подушки. А я за ті яйця ціле літо пасла череду. Ото так я й відробляла: хтось мамі косу виклепає чи ще якусь роботу виконає, а я за це череду пасу…

Надійка підросла, закінчила 7 класів, хотіла далі вчитися, однак тяжко захворіла мама. Сестра сказала: «Ти менша, мусиш її доглядати», й дівчинка в 14 років пішла працювати на колгоспну ферму.

– Набрала телиць і стала їх роздоювати, – веде далі ювілярка. *– А вони так лигалися, що в мене з ніг не сходили синяки. І руки дуже пухли – вранці не могла ними поворухнути. У нас у хаті стояла керосинка (на ній вода грілася), то я встану, засуну в теплу воду руки, й лише після цього могла хоча б одягнутися.*

Три роки Надія старанно доглядала свою групу корів, вийшла в передовики виробництва. 1958 року її разом із ще однією герусівською дояркою Надією Сидоренко (згодом – жителькою Дзюбівщини Надією Пантелеївною Фененко) послали у Київ на Виставку досягнень народного господарства (скорочено – ВДНГ).

Того року виставка проводилася вперше в столиці України: споруджений незадовго до цього виставковий комплекс щойно відкрили. Дівчат вразило буквально все: і величезна площа (понад 200 га), й монументальні павільйони у стилі радянського необароко, й величні барельєфи свинарок та пастухів на стінах, і самі експонати виставки, що демонстрували здобутки післявоєнного народного господарства… Та головне: тут вільно продавалися капронові панчохи, крепдешинові хустки й трикотажні кофти – небачений у ті часи дефіцит. Тож 16-річні доярки одразу кинулися купувати модні речі.

– Секретар комсомольської організації (а тепер ще й мій сват) Григорій Іванович Сидоренко, який нас супроводжував у поїздці, кричить: «Дівчата, ви ж недовго, бо вже почалося», а ми купили ті чулки капронові, надяглі, біжимо назад, попадали, чулки порвали, плачемо, – згадує яскраві події своєї юності 80-річна жінка.

Повернувшись із виставки, Надія з іще більшим завзяттям включилася в роботу: взяла ще одну групу нетелів (за них більше платили), а коли роздоїла їх – передала іншій доярці й узяла третю. Одне слово, старалася заробити копійку. На зароблені гроші купила телевізор, диван, шифоньєр… А після роботи ходила співати в хорі.

– Тоді в Герусівці було багато молодьожі. У нас на фермі працювало 12 дівчат. Був клуб, нехай і поганенький, і був хор. Керував ним Фененко Омелько Іванович. На свята в клубі влаштовували концерти, й ми на них виступали, – пригадує жінка.

Надія Павлівна зберегла чудовий голос і зараз співає в церковному хорі.

– А потім мамині сестри (вони обидві переїхали на Донбас) наполягли: «Хватить тобі тягти ті корови, їдь до нас у Комунарськ, а згодом матір заберем», – продовжує Надія Павлівна. – *Так у 20 років я опинилася на Донбасі. Нелегально через начальника міліції дістали мені паспорт і влаштували сестрою-господаркою в дитсадок.*

Одного разу на танцях дівчина познайомилася з уродженцем Смоленської області Миколою Сергеєвим. 1963 року молоді люди побралися й невдовзі переїхали в Герусівку. Надія Павлівна повернулася працювати на ферму, а Микола Єгорович влаштувався в колгосп трактористом. Удома тримали чимале господарство. Пішли дітки: 1964 року народилася старша дочка Тетяна, а 1968 – Ольга.

Однак від розташованої в яру хати до найближчого колодязя було понад 1 км. Відрами на коромислі багато води не наносиш. Подружжя стало підшуковувати підходяще житло в навколишніх селах. Хотіли купити хату навіть у Миргороді. Зрештою тодішній голова колгоспу Дмитро Хомич Скрипник умовив узяти земельну ділянку в Красногорівці й купити так званий фінський будиночок (вони саме продавалися на станції Гоголеве): готові конструкції, які потім легко можна зібрати.

– Люди нам виклали стіни й зробили дах, а решту робіт ми з чоловіком самі виконували. Обоє вперше мазали стіни, то було й таке, що глина повідпадала, довелося наново мазати. Чотири роки будувалися! Вечорами після напруженого робочого дня на фермі сідаю на велосипед і їду сюди. А він на тракторі працював, то приїжджав раніше. Поки я приїду, він уже й глини намісить. Сарай 12 х 5 м удвох звели: я ракушняк носила, а він клав. Погріб оцей за одну ніч викопали: він копав, а я виносила землю, а потім я копала, а він виносив… Закінчили роботу, коли сонце зійшло. Мерщій додому, бо треба ж на роботу щось їсти взяти, а назустріч мама: «Де це ви цілу ніч були?» «Гуляли», – відповідаємо. Наступної ночі ще й східці викопали, бо кум сказав: «На старості по драбині не дуже полазите».

Восени 1971 року Сергеєви нарешті переїхали в Красногорівку та стали обживатися. Тим часом ферму з Герусівки перенесли в Литвинівку. Надія Павлівна влаштувалася на маслозавод у Білоцерківку, де пропрацювала понад 20 років аж до виходу на пенсію.

– За цей час я була й сепараторником, і в маслоцеху працювала… Бринзу робила, сметану збивала, молоко розливала, – згадує вона.

17 років, як Надія Павлівна лишилася вдовою. Зараз вона живе разом зі старшою дочкою. Вигляділа чотирьох онуків, а потім ще й шістьох правнуків. Коли 2013 року почалися буремні події в Києві, 72-річна жінка якраз гляділа в столиці двох своїх маленьких правнучок-близнючок. Вона добре пам'ятає і палаючі шини, й загальну атмосферу невизначеності. Згадує, як одного разу заспокоювала розгублених онука та його дружину: вони переживали за своїх малюків. Іншого разу вже онукова дружина заспокоювала бабусю: везучи візок із близнючками столичними вулицями, Надія Павлівна заблукала й не знала, як втрапити додому…

– Я задоволена і своїми дочками, й онуками, і правнуками, – щиро зізнається ювілярка.

Шановна Надіє Павлівно! Бажаємо, щоб Ваші рідні й надалі оточували Вас теплом та любов'ю, щоб завжди дарували вам лише приємні моменти. Щастя вам та міцного здоров'я на довгі роки!

Зінаїда МАТЯШОВА.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Огирівка,
ветерана праці
ГЛУШИЧ
Василини Гнатівни;

жительки с. Поділ,
дитини війни, ветерана праці
БОНДАРЕВСЬКОЇ
Марії Андріївни;

жителя с. Поділ,
учасника Другої світової війни
СРІБНОГО
Феодосія Федоровича

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

13 серпня
ЗУБЕНКО ОЛЬГА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Корнієнки) – 80 років;

10 вересня
УДОВИК ГРИГОРІЙ АНДРІЙОВИЧ
(с. Лугове) – 65 років;

11 вересня
АНТОНЕНКО ЛІДІЯ ГРИГОРІВНА
(с. Рокита) – 65 років;

12 вересня
ФЕНЕНКО ІВАН ІВАНОВИЧ
(с. Дзюбівщина) – 90 років;

13 вересня
ЛЕМПЕРТ
ОЛЕКСАНДР ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(с. Бірки) – 60 років;
НЕФЬОДОВ ІГОР МИКОЛАЙОВИЧ,
учасник бойових дій (с. Бірки) – 55 років;

14 вересня
КИКТЕНКО ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Корнієнки) – 65 років;
ТЕМНИК НАТАЛІЯ ІВАНІВНА
(с. Рокита) – 60 років;

15 вересня
ЛОЄНКО НАДІЯ СЕМЕНІВНА
(с. Балаклія) – 85 років;
ГРИНЬ ВІРА ФЕДОРІВНА
(с. Попове) – 80 років;
П'ЯТУХА МИКОЛА ОЛЕКСІЙОВИЧ
(с. Красногорівка) – 75 років;
КРАВЧУН
ВАЛЕНТИНА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Лугове) – 60 років;

16 вересня
КІНАШ ЛІДІЯ МИКОЛАЇВНА
(с. Рокита) – 80 років;

18 вересня
КАЛЕНІЧЕНКО МАРІЯ ПЕТРІВНА
(с. Бірки) – 85 років;
ЧИЧКАНЬ ЛЮБОВ МИХАЙЛІВНА
(с. Рокита) – 75 років;

20 вересня
БОРБЛИК ТАМІЛА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Дзюбівщина) – 65 років;

21 вересня
ПАЛІЙ ІВАН МИХАЙЛОВИЧ
(с. Красногорівка) – 85 років;

22 вересня
СЕМУКА МАРІЯ МАКАРІВНА
(с. Рокита) – 85 років;
КУРИНДАШ МАРІЯ МИХАЙЛІВНА
(с. Мостовівщина) – 70 років;
ОЛЕФІР АНДРІЙ АНДРІЙОВИЧ
(с. Морозівщина) – 70 років;
ЗАБОЛОТНИЙ ОЛЕКСІЙ ПЕТРОВИЧ
(с. Балаклія) – 65 років;
КІНАШ ТЕТЯНА ВАСИЛІВНА
(с. Рокита) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм міцного здоров'я, великого людського щастя, нев'янучого оптимізму, щоденного гарного настрою, любові та поваги близьких і всього, всього найкращого.

Бажаєм радості і статку,
Жити в любові і достатку,
Простої доброти, тепла,
Щоб доля щедрою була.
Щоб була вірність у коханні
Та всі здійснялись побажання,
Негоди завжди оминали,
Та у житті не заважали.
Щоб добрі янголи завжди
Вас прикривали від біди!

Троє учасників АТО з нашої громади долучилися до патріотичного забігу

29 серпня 2014 року – сумна дата в історії України. Цього дня воїни ЗСУ, які опинилися поблизу Іловайська в оточенні російських військ, мали виходити так званим гуманітарним коридором, але були цинічно розстріляні росіянами. І досі невідома точна кількість загиблих, адже багато бійців вважаються зниклими безвісти.

Із 2019 року відповідно до Указу Президента України 29 серпня проголошено Днем пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України.

28 серпня 2021 року, напередодні цього дня, по всій країні відбувся патріотичний забіг «Шаную воїнів, біжу за героїв України». У ньому взяли участь і троє представників нашої громади. Це учасники АТО Олександр Миколайович Хоменко, Володимир Григорович Доброскок та Олег Борисович Бехтер.

Представники нашої громади учасники АТО О. М. Хоменко, В. Г. Доброскок і О. Б. Бехтер.

…Перший такий забіг організував 25 серпня 2018 року в Києві Олег Дурмасенко – батько загиблого героя російсько-української війни. Тоді участь у акції взяли понад 300 бігунів – учасники бойових дій на Сході України, родичі, близькі та побратими загиблих воїнів, представники посольств Великої Британії, військовий аташе посольства США. Спеціально запрошеним гостем забігу був засновник американської організації «Шануй та пам'ятай» і організатор всеамериканського забігу за загиблих воїнів Джордж Лутц.

За три роки акція значно розширила свої кордони і стала всеукраїнською. Ініціатором цьогорічного Всеукраїнського патріотичного забігу «Шаную воїнів, біжу за героїв України!» виступила громадська організація «Славетні епохи України».

У Полтавській області захід організували в лісі поблизу с. Терешки під Полтавою. До нього долучилися понад 350 учасників. Це члени родин загиблих бійців, ветерани, волонтери, військові, поліцейські, представники 42 територіальних громад області, які пробігли 2 км лісовими стежками.

Вертоліт у небі над Терешками.

Спочатку організатори й учасники заходу поклали квіти до «Стели пам'яті» на території Музею важкої бомбардувальної авіації – філії Національного військово-історичного музею України. А вже в Терешках безпосередньо перед стартом забігу виконали Державний Гімн і хвилиною мовчання вшанували пам'ять загиблих воїнів. У небі над Терешками пролетів вертоліт 18-ї окремої бригади армійської авіації.

Метою Всеукраїнського патріотичного забігу є не перемога в змаганні, а шана загиблим воїнам. Захід, присвячений пам'яті полеглих бійців, мав продемонструвати нашим захисникам, які зараз перебувають на передовій, що в Україні пам'ятають про них.

Дарина СОЛОДКА.

Великобагачанський кубок тепер у Білоцерківці

Традиційно навесні та влітку аматорські футбольні команди Великобагачанського району брали участь у районному чемпіонаті з футболу, а фінальні змагання відбувалися напередодні Дня незалежності України.

Попри те, що Великобагачанського району вже немає, футболісти продовжують змагатися між собою.

Після першого кола чемпіонату відбувся Кубок Великобагачанської територіальної громади з футболу «Незалежність». Участь у ньому взяли чотири команди: ФК «Молодь» (Велика Багачка), ФК «Якимове», ЛФК «Білоцерківська громада» та ФК «Комбікормовий завод» (Велика Багачка). Змагання присвятили 30-й річниці Незалежності України).

Ігри відбувалися теж по колу. Кожна з команд була налаштована на перемогу, тож змагання були напруженими, видовищними та цікавими. Білоцерківські футболісти не підвели й показали чудову гру. Вони перемогли в усіх зустрічах! У результаті ЛФК «Білоцерківська громада» став переможцем Кубка «Незалежність» та отримав сам кубок, грамоту й медалі Федерації футболу.

Футболісти ЛФК «Білоцерківська громада».

– Ми виставимо великобагачанський кубок у фойє Білоцерківського сільського будинку культури, щоб усі, хто відвідує цей заклад, могли його побачити, – говорить капітан команди Едуард Анатолійович Васильченко. – *Переконаний, що дітям змалку треба прищеплювати любов до фізичної активності, спорту, в кожному навчальному закладі підняти цю роботу на належний рівень. Тоді й кубок залишатиметься в Білоцерківці упродовж багатьох років.*

Змагалися держслужбовці та посадові особи ТГ

3 вересня відбулася спартакіада Полтавської області серед державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування. Миргородський район виступив дружною командою, в якій були представники Миргородської РДА, Миргородської міськради та виконавчих комітетів Великобудищанської, Гоголівської, Білоцерківської, Петрівсько-Роменської, Сорочинської ТГ.

Білоцерківську територіальну громаду представляла заступниця сільського голови Ніна Петрівна Падалій. Учасники демонстрували свою майстерність у грі в шашки, шахи, міні-футбол, волейбол, настільний теніс.

Н. П. Падалій брала участь у змаганні з шашок. Наша громада посіла ІІ командне місце. А за загальнокомандним підсумком Миргородський район відвоював призове ІІІ місце.

Непоганий результат! Дякуємо Ніні Петрівні за активну участь у змаганнях і молодечий запал!

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121418. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua